

TAX NEWS **no. 05-06/2014**

W tym numerze:

1. Od Redakcji
2. [Nieodpłatne świadczenia – wyrok TK.](#)
3. [Działalność w SSE a Podatkowa Grupa Kapitałowa.](#)
4. [CIT: otrzymanie dotacji a korekta amortyzacji.](#)
5. [CIT: wpływ kompletności budynku na koszty amortyzacji.](#)
6. [CIT: definicja podziału zysku.](#)
7. [CIT: Faktoring odwrócony bez korekty kosztów.](#)
8. [CIT – przychód z poręczenia w grupie.](#)
9. [VAT – definicja transakcji](#)

Witamy w naszym Newsletterze

Niniejszy biuletyn podatkowy ma za zadanie dostarczać odbiorcom, tj. Klientom Business Support Solution S.A., specjalistycznych informacji na bieżące i ważne dla funkcjonowania każdej firmy zagadnienia podatkowe.

Biuletyn ten, w odróżnieniu do będących w obiegu newsletterów podatkowych, będących w mniejszym lub większym stopniu przeglądem prasy podatkowej, będzie się skupiać na przedstawieniu wybranych i ważkich zagadnień ze sfery podatków i finansów.

Mam również nadzieję, że stanie się on dla Państwa źródłem informacji o możliwej do zastosowania w Państwa działalności biznesowej optymalizacji w obszarze podatków.

Kluczem do udanego biuletynu jest jego przydatność dla czytelników. Dlatego też będziemy wdzięczni za wszelkie sugestie co do jego zawartości.

Szanowni Państwo !!!

W bieżącym numerze najważniejszym tematem jest orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego dotyczące opodatkowania nieodpłatnych świadczeń. Nie zabraknie również ciekawostek z zakresu rozliczenia podatku od towarów i usług, podatku dochodowego od osób prawnych oraz od osób fizycznych.

Wydanie prezentuje informacje według stanu prawnego obowiązującego w dniu ukazania się niniejszego wydania.

[łańcuchowej.](#)

10. [VAT: wymogi formalne dla](#)

[faktury zbiorczej korygującej.](#)

11. [Apartament nie zawsze będzie](#)

[lokałem mieszkalnym.](#)

12. [Kalendarium podatkowe.](#)

13. [Nasze usługi.](#)

*Im prostsze są ustawy
podatkowe, tym bardziej są
niesprawiedliwe.*

Franz Josef Strauss

Opodatkowanie nieodpłatnych świadczeń jest zgodne z konstytucją.

Teza:

Przepisy ustawy o PIT dot. opodatkowania dochodu pracowników z tytułu nieodpłatnych świadczeń rozumiane w ten sposób, że „inne nieodpłatne świadczenie” oznacza wyłącznie przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości, otrzymane przez pracownika, są zgodne z konstytucją.

Uzasadnienie:

Trybunał Konstytucyjny w dniu 8 lipca 2014 r. rozpoznał wniosek Prezydenta Konfederacji Lewiatan dotyczący opodatkowania świadczeń, które mogą być nawet potencjalnie otrzymane przez pracownika w związku z pozostawaniem przez niego w stosunku pracy, a które są dodatkowo ściśle związane z działalnością gospodarczą prowadzoną przez pracodawcę.

Kwestionowane przepisy były podstawą wydania wielu, czasem odmiennych, rozstrzygnięć przez sądy administracyjne, co mogłoby prowadzić do wniosku, że nie spełniają one podstawowego warunku

stawianego przez konstytucję przepisom podatkowym, a mianowicie należytej precyzji i określoności. Jednak uchylenie przepisów powinno być rozwiązaniem stosowanym tylko w sytuacji, gdy brak możliwości dokonania ich prokonstytucyjnej wykładni. W niniejszej sprawie - zdaniem Trybunału - taka możliwość istnieje.

Mimo bardzo szerokiego ujęcia przychodów ze stosunku pracy, nie każde świadczenie spełnione przez pracodawcę na rzecz pracownika bez ustalonej za nie zapłaty jest świadczeniem podlegającym podatkowi dochodowemu. We współczesnych relacjach pracowniczych pracodawcy oferują pracownikom całą gamę świadczeń, które leżą niejako w pół drogi między gratyfikacją (rzeczą czy w postaci usługi), przyznaną pracownikowi jako element wynagrodzenia za pracę, która jest objęta podatkiem dochodowym, a wymaganymi przez odpowiednie przepisy świadczeniami ze strony pracodawcy, które służą stworzeniu odpowiednich warunków pracy i które są zwolnione z tego podatku. W tej sytuacji pojawia się pytanie o kryterium wyodrębnienia świadczeń objętych podatkiem dochodowym.

Zdaniem Trybunału za przychód pracownika mogą być uznane takie świadczenia, które:

1) zostały spełnione za zgodą pracownika (skorzystał z nich w pełni dobrowolnie),

2) zostały spełnione w jego interesie (a nie w interesie pracodawcy) i przyniosły mu korzyść w postaci powiększenia aktywów lub uniknięcie wydatku, który musiałby ponieść,

[Powrót](#)

Podatnik działający w SSE też może utworzyć PGK.

3) korzyść ta jest wymierna i przypisana indywidualnemu pracownikowi (nie jest dostępna w sposób ogólny dla wszystkich podmiotów).

Trybunał podzielił też pogląd wyrażony w uchwale pełnego składu NSA (sygn. akt II FPS 7/10), że wartości nieodpłatnych świadczeń nie stanowi cena zakupu, ale ustala się ją dopiero w momencie skorzystania przez pracownika ze świadczenia, kierując się cenami zakupu obowiązującymi w tym czasie.

Bardziej szczegółowe informacje dotyczące poszczególnych przypadków świadczeń nieodpłatnych możliwe będą do opisanie po zamieszeniu pisemnego uzasadnienia do wyroku.

Podstawa prawna:

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 lipca 2014 r., sygn. akt K7/13

Teza:

Podstawą zwolnienia dochodu osiąganego w specjalnych strefach ekonomicznych jest ustawa o CIT, więc korzystanie z tego zwolnienia przez jedną ze spółek tworzących podatkową grupę kapitałową, która uzyskała zezwolenie na działanie w strefie nie powoduje utraty statusu grupy, jako podatnika podatku CIT.

Uzasadnienie:

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii, czy spółka może funkcjonować jako członek

podatkowej grupy kapitałowej (PGK), pomimo korzystania ze zwolnienia z CIT z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie specjalnej strefy ekonomicznej (SSE).

Rozstrzygnięcie wymagało ustalenia, na podstawie jakich przepisów spółka, która prowadzi działalność gospodarczą na terenie SSE, korzysta ze zwolnienia w CIT.

Zdaniem spółki będzie ona mogła funkcjonować jako członek PGK, a fakt korzystania ze zwolnienia od CIT na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy o CIT po utworzeniu PGK nie będzie naruszać warunków, określonych w art. 1a ust. 2 tej ustawy, niezbędnych do uznania PGK za podatnika. Jednym z warunków, określonym w art. 1a ust. 2 pkt 3 lit. a ustawy o CIT, jest bowiem, aby po utworzeniu PGK spółki ją tworzące nie korzystały ze zwolnień od CIT na podstawie odrębnych ustaw.

Według spółki nie można uznać, że podstawą zwolnienia z CIT uzyskiwanych przez podatników z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie SSE jest przepis art. 12 ustawy z 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych (u.s.s.e.). Zdaniem spółki to sama ustawa o CIT wprost ustanawia zwolnienie dla dochodów uzyskanych z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie SSE.

Fiskus był innego zdania. Organ uznał, iż podmioty działające w SSE korzystają ze zwolnienia z opodatkowania dochodów na podstawie ustawy innej niż ustawa o CIT, gdyż podstawy tego zwolnienia są uregulowane w u.s.s.e. W

konsekwencji, korzystanie przez spółkę ze zwolnienia z podatku dochodowego zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy o CIT z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie SSE, spowoduje utratę statusu podatnika przez podatkową grupę kapitałową, której członkiem będzie spółka.

Sprawę ostatecznie rozstrzygnął NSA. Sąd przyznał rację spółce, uznając, że przepis art. 12 u.s.s.e. jest przepisem odsyłającym do ustawy o CIT w zakresie zwolnienia dochodu podmiotów działających w specjalnej strefie ekonomicznej, nie określa natomiast podstawowych warunków tego zwolnienia, pozostawiając to ustawie podatkowej. Nie wynika bowiem z niego, czy każdy dochód osiągnięty w strefie jest zwolniony i do jakiej wysokości. Zwolnienie dochodu osiąganego z działalności gospodarczej prowadzonej w SSE ma w związku z tym swoje źródło w ustawie o CIT i nie jest zwolnieniem udzielonym na podstawie przepisów odrębnych.

Źródło:

Wyrok NSA z 7 maja 2014 r., II FSK 1958/12.

[Powrót](#)

Teza:

Dopiero po otrzymaniu dotacji należy określić, jaka wartość odpisów dotychczas zaliczonych do kosztów powinna być z kosztów wyłączona (z racji zwrócenia części wydatków na zakup środka trwałego), zaś następnie o tę kwotę należałoby zmniejszyć koszty bieżące, a nie dokonywać wstecznej korekty kosztów z tytułu odpisów amortyzacyjnych.

Wpływ dotacji na korektę kosztów podatkowych.

Stan faktyczny i uzasadnienie:

Przedmiotem sporu było określenie momentu, w jakim spółka powinna dokonać korekty kosztów uzyskania przychodów, związanych z otrzymaniem zwrotu wydatków na nabycie (wytworzenie) środków trwałych, od których dokonywała uprzednio odpisów amortyzacyjnych.

W przedmiotowej sprawie spółka zakupiła urządzenia i maszyny, które stanowią środki trwałe i w bieżącym roku będą oddawane do użytku, a co za tym idzie – przyjmowane do ewidencji środków trwałych. Rozpocznie się ich amortyzacja, a odpisy amortyzacyjne zostaną zaliczone do kosztów podatkowych. Spółka wskazała, że podpisała umowę na dotację stanowiącą częściową refundację zakupionego środka trwałego (kwoty netto). Umowa została podpisana z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Spółka uważała, że w miesiącu (roku) otrzymania dotacji powinna wyłączyć z podstawy opodatkowania koszty sfinansowane dotacją, nawet jeśli wydatki zostały poniesione i uznane za koszty podatkowe w innym roku podatkowym. Dotyczy to również odpisów amortyzacyjnych, które powinny być wyłączone z kosztów uzyskania przychodów w części odpowiadającej proporcji, w jakiej pozostaje kwota otrzymanej dotacji do wartości początkowej środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej. Tym samym, Spółka uznała, że nie powinna korygować kosztów podatkowych z roku poprzedniego, tylko dokonać korekty kosztów poprzez wyłączenie z podstawy opodatkowania kosztów sfinansowanych dotacją w roku otrzymania dotacji.

Fiskus uznał stanowisko spółki za nieprawidłowe. Według fiskusa spółka może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów wyłącznie tę część odpisów amortyzacyjnych,

która dotyczy nieobjętej dofinansowaniem wartości początkowej danego środka trwałego. Innymi słowy jest zobowiązana dokonać korekty ww. kosztów w tych miesiącach (okresach), w których wykazała je w wysokości zawyżonej. A zatem, korekta ta – w sytuacji, gdy koszty te były wykazane w wysokości zawyżonej – powinna być dokonana wstecz.

Fiskus stanął na stanowisku, że skoro określone wydatki są lub będą podatnikowi zwracane, podatnik zaś nie traci własności środka trwałego, to ujmowanie odpisów amortyzacyjnych w ciężar kosztów podatkowych w miesiącach po podpisaniu umowy o dotację a przed jej otrzymaniem, nie znajduje nie tylko prawnego, ale również racjonalnego uzasadnienia.

Sprawa trafiła do WSA w Gdańsku. Sąd nie zgodził się z fiskusem. Według sądu akceptacja stanowiska fiskusa, że podatnik zobowiązany jest dokonać korekty odpisów amortyzacyjnych w tych miesiącach (okresach), w których je wykazał, prowadziłaby do sytuacji, w której spółka zostałaby obciążona negatywnymi konsekwencjami podatkowymi, mimo że jej działaniu nie sposób zarzucić naruszenia prawa.

Organ zupełnie pominął fakt, że kwota ostatecznie wypłaconych środków pomocowych zależy od spełnienia wielu czynników, które nie są do przewidzenia przez beneficjenta w momencie zawarcia umowy. Zatem, od chwili podpisania umowy do momentu otrzymania dotacji może zajść szereg czynników niezależnych bądź zależnych od Spółki, w wyniku których może utracić prawo do otrzymania dotacji w całości lub w części. W tej sytuacji niemożliwe jest wyliczenie prawidłowych proporcji udziału dotacji w finansowaniu środków trwałych wybudowanych w ramach projektu.

Spółka była uprawniona do dokonywania odpisów amortyzacyjnych do kosztów uzyskania przychodu w momencie ich ponoszenia. A zatem, skoro dokonywane

dotychczas odpisy amortyzacyjne naliczane były prawidłowo, to spółka nie może ponosić konsekwencji (w postaci powstania zaległości podatkowej oraz odsetek za zwłokę) zdarzeń, które mają miejsce po ustaleniu prawidłowej wartości początkowej środka trwałego i rozpoczęciu amortyzacji wg zasad określonych w ustawie.

Nie można przyjąć, że spółka miałaby uiścić odsetki od zaległości podatkowych, w sytuacji, gdy jej postępowanie zgodne jest z obowiązującymi normami prawa podatkowego i na żadnym etapie rozliczenia nie można zarzucić uchybień co do prawidłowości deklarowania podstawy opodatkowania oraz kwoty uiszczzonego zobowiązania podatkowego.

Dlatego należy przyjąć, że do czasu otrzymania refundacji, naliczone pełne odpisy amortyzacyjne są kosztem uzyskania przychodu i dopiero moment otrzymania środków pomocowych na rachunek podatnika będzie rodził obowiązek dokonania korekty kosztów z tytułu odpisów amortyzacyjnych. Oznacza to, że dopiero po otrzymaniu dotacji należy określić, jaka wartość odpisów dotychczas zaliczonych do kosztów powinna być z kosztów wyłączona (z racji zwrócenia części wydatków na zakup środka trwałego), zaś następnie o tę kwotę należałoby zmniejszyć koszty bieżące, a nie dokonywać wstecznej korekty kosztów z tytułu odpisów amortyzacyjnych.

Źródło: Wyrok WSA w Gdańsku z 26 marca 2014 r., I SA/Gd 41/14

[Powrót](#)

Środek trwały musi być kompletny od początku.

Teza:

Niekompletny budynek nie jest środkiem trwałym, a jego statusu prawnego nie może zmienić niezasadne wpisanie go do ewidencji środków trwałych.

Stan faktyczny i uzasadnienie:

W przedmiotowej sprawie podatnik objął udziały w spółce kapitałowej w zamian za wkład niepieniężny w postaci nieruchomości gruntowych oraz udział we własności nieruchomości zabudowanej (budynek hotelowy). Zdaniem podatnika, ponieważ przedmiot aportu stanowił środek trwały, to osiągnięty przychód winien zostać pomniejszony o koszt uzyskania przychodów, tj. zaktualizowaną wartość początkową przedmiotu wkładu.

Fiskus nie zgodził się z tym stanowiskiem i określił podatek od kapitałów pieniężnych. Fiskus wskazał, że posadowiony na wniesionych aportem działkach budynek hotelowy na dzień wniesienia go przez podatnika na pokrycie objętych udziałów w spółce kapitałowej nie był kompletny i zdalny do użytku, a także do czasu zakończenia inwestycji nie był wykorzystywany (zgodnie z jego przeznaczeniem, jako hotel) na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej. Budynek nie spełniał zatem kryteriów do uznania go za środek trwały w rozumieniu przepisów ustawy o PIT. Tożsame wnioski wyciągnął w stosunku do wniesionych przez podatnika do spółki działek gruntu.

Zdaniem podatnika w jego sprawie doszło do naruszenia przepisów ustawy o PIT polegającego na nieuznaniu nieruchomości wniesionej do spółki za środek trwały, podczas gdy nieruchomość tą podatnik nabył na potrzeby działalności gospodarczej i wprowadził ją do ewidencji środków

trwałych, chociaż z uwagi na fakt prowadzenia jej rozbudowy nie dokonywał od niej odpisów amortyzacyjnych.

Sprawa trafiła do NSA. Zdaniem sądu za środek trwały można uznać tylko taki budynek, budowlę, lokal, maszynę, urządzenie, środek transportu lub inny przedmiot, który ma wszystkie cechy wymienione w art. 22a ust. 1 ustawy o PIT, a więc – między innymi – jest kompletny i zdalny do użytku w dniu przyjęcia do używania oraz wykorzystywany przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Sąd potwierdził więc, że przedmiotem wkładu wniesionego przez podatnika nie był środek trwały. Zadecydowała o tym okoliczność, że budynek stanowiący przedmiot wkładu był w trakcie budowy (rozbudowy), nie był więc ani kompletny, ani zdalny do użytku, nie mógł być także wykorzystywany na potrzeby związane z prowadzoną przez skarżącego działalnością gospodarczą w dziedzinie hotelarstwa.

Skoro zatem budynek środkiem trwałym nie był, jego statusu prawnego nie może zmienić niezasadne wpisanie go do ewidencji środków trwałych, jako że taka czynność nie może wywrzeć wpływu na treść normatywnej definicji pojęcia "środki trwałe", ani też definicji tej korygować. Bez znaczenia jest także fakt dokumentowania fakturami wydatków na rozbudowę budynku. W konsekwencji prawidłowe było zastosowanie w sprawie art. 22 ust. 1e pkt 3 ustawy o PIT i uznanie za koszt podatkowy podatnika faktycznie przez niego poniesionych, niezaliczonych do kosztów uzyskania przychodów, wydatków na nabycie przedmiotu aportu.

[Powrót](#)

Tylko zysk podzielony wolny jest od podatku.

Teza:

Skoro kodeks spółek handlowych dopuszcza podział zysku również na cele związane z działalnością spółki i dalszym jej rozwojem, który jednocześnie wyłącza prawo do dywidendy, to prawidłowo rozdysponowany w ten sposób zysk na kapitał zapasowy oraz na pokrycie straty nie jest już zyskiem niepodzielonym, a zatem nie stanowi dochodu podlegającego opodatkowaniu.

Stan faktyczny i uzasadnienie:

W przedmiotowej sprawie zgromadzenie wspólników spółki z o.o. zamierza podjąć uchwałę, na mocy której zostanie przekształcona w spółkę komandytową. Dotychczasowi udziałowcy spółki staną się wspólnikami komandytariuszami bądź komplementariuszami spółki komandytowej. Celem udziałowców spółki nie jest jej likwidacja, a jedynie zmiana jej formy organizacyjno - prawnej. Dotychczasowa działalność gospodarcza spółki będzie kontynuowana przez spółkę komandytową, w takim samym rodzaju i rozmiarze. Spółka komandytowa będzie więc sukcesorem praw i obowiązków spółki.

W związku z powyższym spółka zadała pytanie czy w przypadku przekształcenia spółki z o.o. w spółkę komandytową zysk niepodzielony będzie dotyczył wypracowanych przez spółkę zysków osiągniętych w latach poprzedzających moment przekształcenia, które zwyczajnie zgromadzenie wspólników spółki przeznaczyło na kapitał

zapasowy lub pokrycie straty.

Zdaniem fiskusa te zyski, które nie zostały podzielone i wypłacone wspólnikom w formie dywidendy, lecz gromadzono je w kapitałach własnych spółki, jako kapitał zapasowy lub na pokrycie straty, odpowiadają pojęciu "niepodzielone zyski" użytemu w art. 24 ust. 5 pkt 8 ustawy o PIT, a zatem w momencie przekształcenia spółki kapitałowej w spółkę osobową wartość tych zysków będzie stanowiła u wspólników spółki dochód (przychód) podlegający opodatkowaniu. Przeciwnie stanowisko zajmuje spółka twierdząc, że przeznaczenie zysków na kapitał zapasowy czy też na pokrycie straty mieści się w pojęciu "podzielonych zysków", przez co wspomniany przepis nie znajdzie zastosowania.

Sprawa trafiła do WSA w Opolu. Zdaniem sądu mimo, iż kodeks spółek handlowych nie zawiera definicji pojęcia niepodzielonych zysków, to w sytuacji, gdy zysk ten został rozdysponowany zgodnie z umową spółki poprzez np. jego przekazanie na kapitał zapasowy czy rezerwowy, nie jest on już zaliczany do kategorii zysków niepodzielonych. Przyjęcie, że opodatkowaniu podlegają wszystkie niepodzielone kwoty między wspólników prowadziłoby do opodatkowania także tych, które zgodnie z k.s.h. podzielone być nie mogą.

Ustawodawca nie zawęził działania art. 24 ust. 5 pkt 8 ustawy o PIT wyłącznie do zysków niepodzielonych między wspólników. Wobec tego każdy dozwolony przepisami k.s.h. podział zysku wyklucza zastosowanie art. 24 ust. 5 pkt 8 ustawy o PIT, w przypadku przekształcenia spółki kapitałowej w spółkę osobową. Odmiennie stanowisko byłoby sprzeczne z literalnym brzmieniem art. 24 ust. 5 pkt 8 ustawy o PIT. Zawężenie go wyłącznie do zysków niepodzielonych między wspólników prowadziłoby do rozszerzenia obowiązku podatkowego, co jest niedopuszczalne przez wzgląd na postanowienia art. 217 Konstytucji RP..

Korekta kosztów wyłączona przy faktoringu odwrotnym.

Teza:

Firma nie będzie zobowiązana do korekty kosztów uzyskania przychodów w sytuacji, gdy zgodnie z umową faktoringu odwrotnego jej zobowiązanie względem dostawcy regulowane jest przez bank, pełniący funkcję faktora.

Stan faktyczny i uzasadnienie:

Od początku 2013 r. w ustawie o CIT obowiązują regulacje, które mają na celu zmniejszenie zatorów płatniczych przez zmotywowanie podatników prowadzących działalność gospodarczą do terminowego regulowania zobowiązań względem kontrahentów, a także ograniczenie praktyki ustalania długich terminów płatności. Środkiem, który ma temu służyć jest obowiązek korekty kosztów uzyskania przychodów lub w określonych przypadkach obowiązek zwiększenia przychodów podatników będących nabywcami towarów i usług. Wynikiem takich regulacji ma być zniechęcenie podatników do finansowania własnej działalności przez opóźnianie zapłaty kontrahentom.

W sprawie przedmiotem sporu była kwestia związana z obowiązkiem korekty kosztów uzyskania przychodów w sytuacji, gdy zgodnie z umową faktoringu odwrotnego zobowiązanie podatnika względem jego dostawcy regulowane jest przez bank, pełniący funkcję faktora.

Spółka uznała, że jej zobowiązanie zostaje skutecznie uregulowane jeszcze przed upływem terminów płatności, wynikających z faktury, przez faktora. Natomiast sprzedaż produktów i w konsekwencji zaliczenie danego wydatku do kosztów uzyskania przychodów następuje zasadniczo po terminie uregulowania zobowiązania. Tak więc zastosowanie art. 15b ustawy o CIT nie będzie powodowało konieczności dokonania korekty rozpoznanych przez spółkę kosztów, skoro zobowiązanie spółki zostało uregulowane.

Fiskus był innego zdania i uznał, że aby wydatek stanowił dla podatnika koszt uzyskania przychodów musi być poniesiony przez podatnika, tj. w ostatecznym rozrachunku musi zostać pokryty z zasobów majątkowych podatnika. Dlatego dokonanie płatności przez faktora nie świadczy o skutecznym uregulowaniu zobowiązań spółki przed upływem terminów płatności wynikających z faktur. Zobowiązanie wynikające z faktur Spółka ureguje dopiero w momencie przekazania środków pieniężnych faktorowi (bankowi, nabywcy wiarygodności). W konsekwencji spółka zobowiązana jest do dokonania zmniejszenia kosztów uzyskania przychodów z upływem 90 dni od daty zaliczenia tej kwoty do kosztów uzyskania przychodów, o ile nie zostanie ona uregulowana w terminie płatności.

Sprawa trafiła do WSA we Wrocławiu. Zdaniem sądu uregulowanie zapłaty na rzecz dostawcy surowca odbędzie się w ostatecznym rozrachunku kosztem majątku podatnika, ponieważ podatnik zobowiązany jest zwrócić faktorowi uiszczone

kwoty. W rozpatrywanej sytuacji, zrealizowany zostaje cel. Dostawcy zaspokajani są w terminach nie przekraczających terminów wskazanych w art. 15b ustawy o CIT, a podatnik nie finansuje swojej działalności ze środków należnych dostawcom, ale ze środków faktora – banku, a więc instytucji prowadzącej działalność gospodarczą w tym zakresie i pobierającej wynagrodzenie z tytułu udostępniania swoich środków innym podmiotom.

Wobec powyższego zasadne jest stanowisko spółki, że jej zobowiązanie wobec dostawcy zostaje:

- każdorazowo uregulowane w rozumieniu art. 15b ustawy o CIT i nie powstaje obowiązek korekty kosztów

- uzyskania przychodów, wynikający z tego przepisu. Fiskus dokonał więc błędnej interpretacji tego przepisu.

Źródło: Wyrok WSA we Wrocławiu z 20 marca 2014 r., I SA/Wr 76/14

[Powrót](#)

Teza:

Istnienie odrębnych umów poręczenia, zabezpieczających ten sam kredyt nie oznacza, że wynagrodzenie za udzielenie poręczenia należy ustalać odrębnie dla każdej z umów poręczenia, bowiem w istocie prowadzi to jedynie do zwielokrotnienia jego wysokości

Stan faktyczny i uzasadnienie:

Przychód z poręczenia w grupie powstaje tylko raz.

W przedmiotowej sprawie spółka zaciągnęła kredyt inwestycyjny oraz kredyt obrotowy w rachunku bieżącym. Warunkiem uruchomienia powyższych kredytów było poręczenie trzech członków zarządu spółki. Poręczenia zostały ustanowione bez wynagrodzenia, stanowiły w spółce przychód z nieodpłatnych świadczeń.

Fiskus zarzucił spółce, że ta nie zaliczyła do przychodów nieodpłatnego świadczenia uzyskanego w związku z poręczeniem przez członków zarządu spółki kredytu inwestycyjnego i kredytu obrotowego. Określił więc spółce zobowiązanie podatkowe w wysokości wyższej niż zadeklarowana przez spółkę.

Spółka zakwestionowała przyjętą przez fiskusa podstawę obliczenia wartości nieodpłatnych świadczeń z tytułu poręczenia kredytu inwestycyjnego polegającą na potrojeniu kwoty udzielonego poręczenia z uwagi na liczbę poręczycieli.

Sprawa trafiła do WSA w Białymstoku. Zdaniem sądu fiskus błędnie pomnożył wartość udzielonego poręczenia przez liczbę członków zarządu, którzy takiego poręczenia udzielili. Wskazać bowiem należy, że zabezpieczenie kredytu przez kilka osób fizycznych może dawać taką samą gwarancję spłaty kredytu, jak zabezpieczenie go przez jeden bank lub instytucję finansową, profesjonalnie świadczącą takie usługi. Innymi słowy, zabezpieczenie ustanowione przez instytucję finansową ma co najmniej tę samą wartość, co poręczenie członków zarządu spółki. Wielość poręczycieli nie powinna zatem skutkować wzrostem wynagrodzenia z tytułu udzielonego poręczenia. Tym samym wartość rynkowa usługi poręczenia nie powinna być inna, gdyby wskazane kredyty poręczała jedna instytucja finansowa, a inna gdyby poręczenia umowy udzieliło kilka podmiotów. Przemnożenie wartości rynkowej usługi poręczenia przez liczbę poręczycieli zabezpieczających

[Powrót](#)

kredyt nie zmienia tej wartości, a prowadzi jedynie do jej zwielokrotnienia odpowiednio do liczby poręczycieli.

Zdaniem sądu istnienie odrębnych umów poręczenia, zabezpieczających ten sam kredyt nie oznacza, że wynagrodzenie za udzielenie poręczenia należy ustalać odrębnie dla każdej z umów poręczenia, bowiem w istocie prowadzi to jedynie do zwielokrotnienia jego wysokości..

Źródło: Wyrok WSA w Białymstoku z 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt I SA/Bk 29/14

Transakcja łańcuchowa również przy nabyciu paliwa na kartę paliwową.

Teza:

Transakcja łańcuchowa opisana w art. 7 ust. 8 ustawy o VAT, to transakcja, w której odbywają się co najmniej dwie dostawy pomiędzy co najmniej trzema podmiotami, przy czym towar wydawany jest bezpośrednio przez pierwszego dostawcę ostatniemu nabywcy.

Stan faktyczny i uzasadnienie:

W przedmiotowej sprawie litewska spółka zwróciła się do fiskusa o zwrot VAT. Spółka nabywała u podmiotów prowadzących stacje paliwowe na terenie terytorium Polski, olej napędowy, który u nich pozostawał, a kontrahentom litewskim wydawała karty paliwowe, którzy z ich wykorzystaniem tankowali na tych stacjach olej napędowy bezpośrednio do swoich samochodów.

Fiskus odmówił spółce zwrotu VAT za wskazany we wniosku okres. Uznał bowiem, że spółka nie jest podmiotem uprawnionym do zwrotu podatku.

Według fiskusa spółka zawierając umowy z polskimi stacjami benzynowymi, a następnie przekazując karty paliwowe swoim kontrahentom posiadającym siedziby na terytorium Litwy działała w sposób wskazany w art. 7 ust. 8 ustawy o VAT, tj. w ramach tzw. dostawy łańcuchowej a miejscem świadczenia tej czynności było terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Spółka zarzuciła fiskusowi błędną wykładnię tego przepisu przyjmując, że w transakcji łańcuchowej muszą występować co najmniej trzy dostawy, a nie jak w tej sprawie dwie.

Sprawa ostatecznie trafiła do NSA. Zdaniem sądu fiskus miał rację. Sąd przypomniał, że z art. 7 ust. 8 ustawy o VAT wynika, że w przypadku, gdy kilka podmiotów dokonuje dostawy tego samego towaru w ten sposób, że pierwszy z nich wydaje ten towar bezpośrednio ostatniemu w kolejności nabywcy, uznaje się, że dostawy towarów dokonał każdy z podmiotów biorących udział w tych czynnościach. Sąd uznał, że transakcja opisana w tym przepisie to transakcja, w której odbywają się co najmniej dwie dostawy pomiędzy co najmniej trzema podmiotami, przy czym towar wydawany jest bezpośrednio przez pierwszego dostawcę ostatniemu nabywcy. Zdaniem sądu nie ma żadnego logicznego uzasadnienia do tego, aby przyjąć, że w transakcji łańcuchowej muszą występować co najmniej trzy dostawy.

Analogiczne rozstrzygnięcie NSA wydał w wyroku z 16 stycznia 2014 r., sygn. akt I FSK 229/13. Jest to ważne wydarzenie w kontekście pojawiających się od czasu do czasu przypadków kwestionowania prawa do odliczenia

vat naliczonego przez użytkowników kart paliwowych pod pretekstem nie uznania transakcji za łańcuchowe.

Źródło: Wyrok NSA z 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt I FSK 767/13

[Powrót](#)

Teza:

Zbiorcza faktura korygująca powinna od 1 stycznia 2014 r. zawierać również daty i numery faktur korygowanych.

Stan faktyczny i uzasadnienie:

Interpretacja dotyczy spółki, która chciała upewnić się co do możliwości wystawiania w 2014 r. zbiorczych faktur korygujących, dokumentujących rabaty przyznane partnerom handlowym. Zasadniczo izba potwierdziła, że taka możliwość istnieje. Nie zgodziła się natomiast ze spółką, że nic się w tym zakresie nie zmieniło. Zwróciła uwagę na to, że w przeciwieństwie do stanu prawnego sprzed 2014 r. obecnie zbiorcza faktura korygująca powinna zawierać również daty i numery faktur korygowanych.

Przypomniała, że zbiorczy dokument powinien zawierać dane wymienione w art. 106j ust. 2 ustawy, a także wskazywać okres, do którego odnosi się udzielony opust lub obniżka. Może natomiast nie zawierać: nazwy (rodzaju) towaru lub usługi objętych korektą, numeru, pod którym zarejestrowany jest dla celów VAT nabywca towarów lub usług, daty dokonania lub zakończenia dostawy towarów lub wykonania usługi ani daty otrzymania zapłaty, gdy różni się ona od daty

Faktura zbiorcza korygująca, czyżby tylko z nazwy?

wystawienia faktury.

Brak obowiązku podawania tych danych wynika z art. 106j ust. 3 pkt 2 ustawy o VAT. Zgodnie z tym przepisem zbiorcza faktura korygująca może nie zawierać danych określonych w art. 106e ust. 1 pkt 5 i 6 oraz nazwy (rodzaju) towaru lub usługi objętych korektą.

Niezależnie od tej interpretacji organy podatkowe zwracają uwagę, że art. 106j ust. 3 pkt 2 ustawy o VAT zwalnia z obowiązku podawania na korekcie danych wymienionych w art. 106e ust. 1 pkt 5 i 6. Nie odnosi się natomiast do art. 106e ust. 1 pkt 4, który mówi o obowiązku podawania przyczyny korekty. W związku z tym podatnik powinien ją również podać na fakturze korygującej, także zbiorczej (tak w interpretacji dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 17 października 2013 r., nr IPPP1/443-847/13-2/PR).

Niestety jest to kolejny przykład niekonsekwencji w stanowisku Ministra Finansów w obszarze podatków, ponieważ jeszcze na przełomie roku 2013 i 2014, ustosunkowując się do zapytania poselskiego przedstawiciel Ministra Finansów twierdził, iż sposób wystawiania faktur korygujących zbiorczych nie zmieni się od 1 stycznia 2014 w stosunku do reguł stosowany do końca 2013 roku. Teraz natomiast organ uprawniony do wydawania interpretacji w imieniu tego samego Ministra Finansów, zajmuje diametralnie odmienne stanowisko. Jest to szczególnie istotna nonszalancja, zważywszy konieczność korygowania setek jak nie tysięcy faktur zbiorczych wystawionych przez ponad pół roku funkcjonowania nowych przepisów o VAT.

Źródło: Interpretacja dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi z 3 kwietnia 2014 r., nr IPTPP4/443-12/14-3/MK

Apartament nie zawsze będzie lokałem mieszkalnym.

Teza:

Lokale w apartamentowcu nadmorskim, które w aktach notarialnych zostały określone jako użytkowe o przeznaczeniu turystycznym, nie mogą być opodatkowane niższą stawką VAT, właściwą dla mieszkań.

Uzasadnienie i komentarz:

Sprawa dotyczyła firmy, która wybudowała, a następnie sprzedała w 2007 r. lokale w kurortach nadbałtyckich na rzecz osób fizycznych oraz innych przedsiębiorców. Dostawę tę rozliczyła w deklaracjach VAT według stawki 22 proc. Później, w 2010 r. wystawiła 207 faktur korygujących i obniżyła stawkę do 7 proc. Uważała, że ma prawo do skorzystania z preferencyjnego rozliczenia, które odnosi się do dostawy lokali mieszkalnych.

Urząd skarbowy nie zgodził się na to i uznał, że firma zaniżyła kwotę podatku należnego. Stanowisko to podtrzymał dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku.

Zwrócił uwagę na akty notarialne, umowy przedwstępne, a także pozwolenia na budowę, z których wynikało, że przedmiotem sprzedaży nie były lokale mieszkalne, lecz użytkowe. Te zaś nie są objęte niższą stawką VAT. Izba wskazała również na pisma starosty, który udzielił pozwolenia na budowę – wynikało z nich, że lokale znajdują się w zespole budynków usługowo-mieszkalnych.

W skardze do sądu firma przekonywała, że sprzedawane przez nią nieruchomości spełniały

kryteria lokali mieszkalnych, ponieważ miały odpowiednio wyodrębnione pomieszczenia, takie jak hol, pokój dzienny i łazienkę. Jej pełnomocnicy zarzucali organom, że niesłusznie posłużyły się jedynie aktami notarialnymi, a zignorowały inne kategorie dowodów. Przekonywali, że o tym, czy dany lokal może być objęty niższą stawką, powinny decydować jego cechy w chwili sprzedaży, a nie to, jak jest on wykorzystywany przez nabywcę.

WSA w Gdańsku oddalił jej skargę. Orzekł, że nie każdy lokal spełniający określone walory funkcjonalne może zostać uznany za mieszkalny. To, że ma on wyodrębnione izby, pomieszczenia, przyłącza mediów, nie przesądza jeszcze o mieszkalnym charakterze danego lokalu. Takie cechy mogą mieć również apartamenty turystyczne – uzasadnił sąd.

Zgodził się z tym NSA. Sędzia Barbara Wasilewska wyjaśniła, że w tej sprawie przesądzający jest materiał dowodowy w postaci dokumentów. Akty notarialne mówią o sprzedaży lokali niemieszkalnych, użytkowych albo apartamentów wczasowych. To dokument najwyższej wagi potwierdzający sprzedaż nieruchomości – podkreślił sąd.

Niestety dla podatników, problem stosowania obniżonych stawek podatkowych do dostawy budynków mieszkalnych nie jest, mimo wielokrotnego nowelizowania i wprowadzenia definicji ustawowych, dostatecznie wyjaśniony. W tym przypadku sąd uznał za decydujące określenie przedmiotu transakcji w akcie notarialnym dokumentującym sprzedaż. O ile formalnie takie podejście jest w pełni akceptowalne, o tyle od strony merytorycznej pozostawia pewien niedosyt związanych z brakiem odniesienia się przez

[Powrót](#)

sąd do definicji ustawowych zwartych w ustawie o VAT.

Źródło: Wyrok NSA z 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt I FSK 702/13

Kalendarium podatkowe.

7 sierpnia

- podatek w formie karty podatkowej;
- wpłata zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych pobranego od wypłaconych w poprzednim miesiącu dochodów z tytułu udziału w zyskach;
- wpłata zryczałtowanego podatku dochodowego od podatników podatku dochodowego od osób prawnych niemających siedziby lub zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- informacja o wysokości pobranego podatku dochodowego od dochodów z dywidend oraz innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych (CIT-7);

11 sierpnia

- składka na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- deklaracja INTRASTAT;

18 sierpnia

- składka na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od płatników niebędących jednostkami budżetowymi, samorządowymi zakładami budżetowymi, ani osobami fizycznymi opłacającymi składkę wyłącznie za siebie;
- zaliczka na podatek od nieruchomości i podatek leśny od osób prawnych i jednostek niemających osobowości prawnej;
- informacja podsumowująca VAT-UE (papierowa);
- termin wystawienia faktur za lipiec

20 sierpnia

- zaliczka na podatek dochodowy od pracowników zatrudnionych na umowę o pracę oraz z tytułu umów zlecenia i o dzieło;
- ryczałty ustawowe w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych (zryczałtowane)

Nasze usługi

Obsługa rachunkowo – podatkowa

- prowadzenie ksiąg rachunkowych zgodnie z regulacjami ustawy o rachunkowości oraz Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF),
- ustalanie zobowiązań względem organów budżetowych oraz sporządzanie deklaracji podatkowych, sporządzanie sprawozdań finansowych zgodnie z regulacjami ustawy o rachunkowości, MSSF oraz z uwzględnieniem wymogów Komisji Papierów Wartościowych, jak również dla celów statystycznych,
- doradztwo w zakresie rachunkowości, w tym opracowania z zakresu polityki rachunkowości i zakładowego planu kont,
- obsługa organów kontrolnych oraz audytorów przeprowadzających przegląd i badanie sprawozdań finansowych.

Obsługa kadrowo – płacowa

- kalkulacja wynagrodzeń pracowników, zleceniobiorców, członków zarządów i rad nadzorczych łącznie z realizacją przelewów bankowych,
- administracja dokumentacją kadrową pracowników,
- zgłoszenia rejestracyjne,
- przygotowywanie deklaracji podatkowych, sprawozdań statystycznych, informacji o wynagrodzeniach oraz innych zaświadczeń.

Sporządzanie skonsolidowanych sprawozdań finansowych

- sporządzanie skonsolidowanych sprawozdań finansowych wg MSSF, ustawy o rachunkowości oraz z uwzględnieniem wymogów Komisji Papierów Wartościowych przy zastosowaniu aplikacji Oracle Hyperion Financial Management,
- wsparcie w przygotowaniu skonsolidowanych sprawozdań finansowych łącznie z dokumentacją konsolidacyjną,

Powyższa wiadomość nie jest informacją handlową, wysyłana jest wyłącznie do prenumeratorów. Jeśli nie życzą sobie Państwo otrzymywać Newslettera, prosimy o odesłanie pustego listu za pomocą poniższego przycisku „Rezygnacja z newslettera”.

Niniejszy newsletter jest dystrybuowany na podstawie załączonego na stronie www.bssCE.com Regulaminu, w przypadku braku akceptacji treści regulaminu istnieje możliwość rezygnacji z newslettera.

Rezygnacja z newslettera